

Свијет се узнемирио и то баш у својој најнемирнијој тачки вјечите Хермесове ватре. Опет се раслојава тај миленијумски, атемпорални простор прапочетка Сјеверне Африке и Блиског истока. Као да има нешто симболичко, телеолошко у тој судбини Озириса кога Сет исјече на четрнаест комада и разбаца дуж Египта. Сваки потрес на том митском и сакралном тлу Средоземног басена одувијек је био фаталан за остатак човјечанства, битно и неповратно мијењајући његову цивилизацију, културу и религију.

Шта ће нам ново донијети ово актуелно вренје?

Вишедеценијске диктатуре у Сјевјерној Африци, арапском свијету, пропадају неочекивано лако, готово без отпора, осим Либије, али и Гадафи је зрео за лагани пад („И пад је лет“). Процес кад крене тешко се заузоставља на свом почетку.

Иако су јасни, посебно нама у Црној Гори, разлози или узроци незадовољства афричког пука и њиховог друштвеног (не)расположења, што је и непосредни окидач немира, зашто се све то дешава баш сада тешко је још увијек одгонетнути.

Када је Барак Обама упутио обећавајуће поруке исламским народима, изречене баш у Египту још на самом почетку свог предсједничког мандата, најављујући егалитаристичко поштовање и слободу за милионе сљедбеника пророка Мухамеда, нико није ни слутио да ће то можда бити најави домино револуција којима смо свједоци ових бурних дана.

Управо кроз ова епохална, историјска и тектонска дешавања, ношена духом ослобођења и антиколонијализма, чини се да је напосок почео да се опредмеђује, на међународном плану, сав тај оптимизам који је еманирао из Обаминих предизборних наступа. (Да ли то Америка враћа некадашњи имиџ џентлменског геополитичког дива?)

Чак и када се водећа свјетска сила интересно и војно не мијеша у унутрашње прилике осталих држава, када не изиграва свјетског полицајца и то је нека „великодушност“ и фер дипломатија. Или је у све ово итекако уплетена као што многи већ нагађају?

Постоји и та завјереничка теза, прилично убједљива и логична а опет контрадикторна, која доказује да иза ових афричких „facebook“ револуција стоји „амерички пројекат контроле незадовољства“, не објашњавајући зашто би се одрицали својих најоданијих и годинама финансираних диктатора зарад неизвјесвесности коју увијек доноси хаос револуције.

У могућој анализи не смијемо занемарити чињеницу да је Исламска револуција у Ирану 1979.годне, када је рушен шах Реза Пахлави, почела окупљањем студената и секуларног грађанства, да би завршила доласком на власт најфундаменталнијег режима у читавом арапском свијету.

Све је то још увијек почетни вртлог неких нових политичких или геостратешких стремљења кординисаних савременим комуникационим интернет технологијама и немогуће је сада атнтиципирати све аспекте ове сложене међународне стихије.

Да ли је увертира у ову ланчану реакцију побуна била балканска сјеча лидера или је све ово на неком нивоу последица свјетске економске кризе и пропасти "Вол Стрита"...нека су од нагађања која се могу чути.

Али шта год да је треба се сјетити и оне Андрићеве мисли из „Знакова поред пута“ :„И рат се понекад омакне“, на коју често указује наш највећи исламиста Дарко Танасковић алудирајући тиме на спонтани карактер афричких немира.

Једино што са сигурношћу можемо устврдити у цијелој овој непознаници јесу двије непобитне чињенице:

- Обамина администрација се убрзано ослобађа својих компромитованих и истрошених сатрапа широм свијета (укључујући и овог нашег), па Берлусконија, за чији ће евентуални

Моја Африка

Пише: Душко Ковачевић
уторак, 01 март 2011 15:07

пад бити најзаслужнија, која коинциденција, баш једна лијепа-Африканка).

- Афрички човјек, дискримисан и омаловажаван, достојанствено тежи слободи, спреман на пубуну и борбу до краја.

Нико више, па ни Африканци, не трпи корупционашке олигархије које исисавају и приватизују богатства земље у дугим и мучним диктатурама, нико осим потлачених, безидејних и безвољних Црногораца.

И ако нам данас из Африке стиже врели вјетар револуције и слободе, Црна Гора је мирна и задовољна, а по најновијем истраживању седамдесет посто грађана је одушевљено радом Владе!?

Вијести из Туниса, Египта, Либије у прорезимским медијима редуцирано се преносе, стидљиво и кратко коментаришу, претрчавају, како би се предуприједио њихов „лош“ утицај на домаћу холограмску, залеђену пројекцију.

Према томе-трећи свијет, ропство и сегрегација више нијесу синоними за Африку већ, погађате, за неке мафиократске творевине попут Црне Горе, једине државе која оплакује лажни одлазак свог фараона.